

Isten elküldi Jézust a világba, hogy aki hisz benne, annak örök élete legyen.

A héber teremtéstörténetben Isten kiűzte az embert az Édenből, miután az ellenszegült akaratának. Sorsa a számkivetettség lett és az örök élet helyett a halál. A történet szimbolikája szerint az Édenen kívüli terület a „világ”, az evilág, ahol szellemi értelemben sötétség uralkodik. Isten oltalmán kívül, a vele való közvetlen kapcsolat, vagyis spirituális vezetés nélkül. Ez az a hely, ahol az élet vége mindenképpen halál, és amire Jézus azt mondja, hogy fejedelme a Sátán. Ez azonban nem azt jelenti, hogy Isten nem szereti a világot, hiszen ő alkotta, teremtette, és a történet szerint „látta Isten, hogy minden, amit teremtett, igen jó”. De az ember helyzete az Édenen kívüli világban már kétséges, mert szabad akarat, de spirituális látás, vezettetés nélkül ezen a helyen sötétségben van. Körülveszi az illúzió, a hamisság, a talmi értékek csábítása. Isten azonban utána nyúl az embernek, elküldi Jézust, aki világosság lesz a számára, és az örök élet ismét elérhető lesz általa. Az ember szabad akarat persze megmaradt, és eldöntheti, hogy elfogadja-e Jézus világosságát vagy nem. Jézus tehát nem ítélni jött, hanem vezetni, visszavezetni az Édenbe, az öröklébe. Az Ő világossága mutatja az utat, és fényében lelepleződnek a világ hamisságai. Az útra lépésnek azonban ára van: meg kell halnia a régi embernek, hogy megszülethessen az új ember. El kell veszíteni mindent ezen a világon, mert a világosság ugyan megmutatja az utat, de azt is, hogy mit kell magunk mögött hagyni, mi az amitől meg kell szabadulni. Ehhez át kell kelni a visszafordító szakadékon, az önelvesztés mélységein. Az Édenbe, Isten országába való visszatérés már a tékozló fiú hazatérése, aki felismerte a világ illúzióját, és hátrahagyta, lemondott róla hazaváró Atyjának szeretete kedvéért.

Jn 3,19-21: hamis ember a világosságban

A hamis ember nem szereti a világosságot, Jézus szerint: "nehogy kiderüljenek a tettei". Más helyen ezt mondja: „*Ti vagytok a világ világossága.*” A világosság tehát a világba jött Jézussal, és tovább terjed követői által, akik most mi vagyunk. Folytatva a gondolatot, általunk válnak láthatóvá a hamis emberek tettei. Emiatt persze nem szeretnek minket, vagy legalábbis kerülnek bennünket. A hamis ember gondolkodása és tettei hátsó szándékokkal terheltek, fondorlat és hazugságok jellemzik. És mivel másokban is ezt feltételezi, a nyílt és egyenes beszéd számára érthetetlen, idegen nyelv. Ezért például munkahelyen a fontos döntésekben mellőzöttek leszünk, de esetenként a családban, baráti körben is kellemetlen beszélgető partnerek. A konfrontáció néha mégis elkerülhetetlen, és ekkor válunk igazán üldözöttekké, nemkívánatos személyekké, legalábbis abban a közegben. Evilág fejedelme a Sátán, vagyis alapvetően a sötétség, az illúzió, a hamisság uralkodik a világban. A jézusi emberek, vagy tágabb értelemben az igaz, hiteles emberek jelentik egyedül a világosságot. Az eddigiekből fontos következmény, hogy egy jézusi embernek ebben a világban hatalmi, vagy fontos döntéshozói pozíciót betölteni igen kockázatos. Ha ugyanis meg akar maradni tisztaságban a jézusi úton, akkor a hatalom egyéb szereplőinek hamis tettei lelepleződnek az ő világossága által. Emiatt hamar üldözötté válik, és kiesik a hatalomból. Másik lehetőség, hogy a mindennapok küzdelmei, súlya alatt egyre inkább eltávolodik a jézusi világosságtól, és maga is "elhomályosulva" csatlakozik a világi értékrendhez, „beáll a sorba”, átveszi a hamisság, a fortély és csalások, hazugságok mód-szereit. Egy biztos, a kettő nem fér össze, nem lehet a világosság fiaként a sötétséget szolgálni, mert ez előbb-utóbb belső önmeghasonláshoz, skizofrén lelkiállapothoz vezet.

Dombi János, Székesfehérvár